

hvad der almindeligt finder Sted, at oppebie Kommissionens Betænkning, inden man træffer Afgørelse af Spørgsmaal, som Kommissionen beskæftiger sig med, forekommer det mig dog, at der i dette Tilfælde vil kunne være Grund for dette Ting til at tage et overvejende Hensyn til, at Lovforslaget nu gentagne Gange er vedtaget enstemmigt af Folketinget, ligesom det er tiltraadt af Ministeren, idet dette viser, at der fra Folketingets Side sættes særlig Pris paa denne Ændring i den paagældende Lov. Dertil kommer saa, at det jo ikke i og for sig er noget stort Spørgsmaal, det drejer sig om, og det heller ikke kan siges at være noget egentligt Principspørgsmaal, om det Tidsrum, i hvilket vedkommende skal have holdt sig fri for Fattighjælp, bestemmes til 10 eller 5 Aar, naar man fastholder Fordringen om, at vedkommende for at opnaa Alderdomsunderstøttelse skal have vist Selvhjælpsbestrebelse ved i et passende Aaremaal at have klaret sig selv uden Hjælp af Fattigvæsenet.

Som Følge deraf tillader jeg mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse ogsaa af dette høje Ting. Jeg henstiller, hvorvidt der maaske var Anledning til en redaktionel Ændring, gaaende ud paa, at det udtrykkelig siges, at de 5 Aar regnes fra den Tid, da Begæring om Alderdomsunderstøttelse indgives, hvad naturligtvis er Meningen. Dette er sagt i den gældende Lovs § 2, Litra c., med Hensyn til de 10 Aar, og nu at udelade det her kunde muligvis, skønt jeg ikke tror det, give Anledning til Misforstaaelse. Det skal jeg dog kun henstille.

Om den finansielle Virkning af Lovforslaget er det umuligt at sige noget bestemt. Der foreligger ingen Oplysninger, hvoraf man kan slutte noget desangaaende. Der vil ikke kunne siges noget herom udover dette, at Lovforslaget vil medføre en noget forøget Udgift for Statskassen, hvorimod Kommunerne maa antages at ville faa nogen Lettelse derved, at Personer, der ellers ville falde Fattigvæsenet til Byrde, nu ville blive alderdomsunderstøttede. Men da Kommunerne gennemgaaende ere haardt tyngede med Udgifter, og der ikke er Udsigt til andet, end at de kommunale Udgifter ville vedblive at stige, maaske endogsaa i ret betydelig Grad, fore-

kommer det mig, at der kan være god Grund for Staten til, hvor Lejlighed gives, at lette Kommunerne deres Byrder.

Madsen-Mygdal: Da det andet Ting havde denne Sag til Behandling sidste Mødedag før Jul, lagde jeg Mærke til, at man fra alle Sider anbefalede Sagen. Jeg tænkte da ved mig selv: Da man nu fra alle Sider i det andet Ting anbefaler Sagen, gaar den vel i Aar gennem Landstinget uden at møde nogen videre Modstand. Vi have jo forhandlet denne Sag de nærmest foregaaende Aar uden at kunne komme overens; den er bleven henvist til Udvalg, men ikke kommen videre. Det glæder mig nu i Dag at se min Forventning ske Fyldt. Den ærede Indleder (Johnsen) har jo anbefalet Sagen, og det takker jeg ham for og paaskønner, idet der altsaa nu er Udsigt til at faa dette Spørgsmaal heldigt løst, saaledes at man ikke behøver at beskæftige sig med det Aar efter Aar.

Da jeg jo flere Gange har anbefalet Sagen her i Tinget, er det overflødigt for mig at udtale mig videre om den; men, som sagt, det glædede mig at høre det ærede Medlems Tale.

H. N. Hansen: Ogsaa mig har det været kært at høre de Udtalelser, der faldt fra den første ærede Taler (Johnsen), og jeg kunde, efter den velvillige Maade, hvorpaa han udtalte sig, godt have frafaldet Ordet. Jeg skal altsaa indskrænke mig til at sige, at ogsaa i de foregaaende Aar, hvor Sagen har været til Forhandling, har det forekommet mig, trods de Tvivl, som Sagen principielt har fremkaldt, at man dog er gaaet til den rette Side ved at sætte Fristen til de 5 Aar. Jeg tror, at dette er den i tilsvarende kommunale Forhold sædvanlige Frist. Jeg skal i saa Henseende nævne, at Forsørgelsesretten i en Kommune naas ved 5-aarigt Ophold der uden Fattighjælp, endvidere at Retten til Ægteskab afhænger af, at man ikke i de foregaaende 5 Aar har modtaget Fattighjælp, og endelig, hvad jeg ogsaa synes er af Vigtighed, at det nu ved Fattiglovgivningen er fastslaaet, at Fattighjælp, som er ældre end 5 Aar, skal eftergives, hvilket altsaa vil sige, at man efter i 5 Aar at have holdt sig fri for Fattighjæl-